II Poniedziałek Wielkanocy

Tekst Ewangelii (*J* 3,1-8): Był wśród faryzeuszów pewien człowiek, imieniem Nikodem, dostojnik żydowski. Ten przyszedł do Niego nocą i powiedział Mu: «Rabbi, wiemy, że od Boga przyszedłeś jako nauczyciel. Nikt bowiem nie mógłby czynić takich znaków, jakie Ty czynisz, gdyby Bóg nie był z Nim». W odpowiedzi rzekł do niego Jezus: «Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi powtórnie, nie może ujrzeć królestwa Bożego».

Nikodem powiedział do Niego: «Jakżeż może się człowiek narodzić będąc starcem? Czyż może powtórnie wejść do łona swej matki i narodzić się?» Jezus odpowiedział: «Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się ktoś nie narodzi z wody i z Ducha, nie może wejść do królestwa Bożego. To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem. Nie dziw się, że powiedziałem ci: Trzeba wam się powtórnie narodzić. Wiatr wieje tam, gdzie chce, i szum jego słyszysz, lecz nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd podąża. Tak jest z każdym, który narodził się z Ducha».

«Je?li si? kto? nie narodzi powtórnie, nie mo?e ujrze? królestwa Bo?ego»

Fray Josep Mª MASSANA i Mola OFM
(Barcelona, Hiszpania)

Dzisiaj, pewien dostojnik żydowski (J 3,1) udaje się na spotkanie z Jezusem. Ewangelia mówi, że robi to nocą: co by rzekli jego towarzysze, gdyby się dowiedzieli. W instrukcji Jezusa napotykamy katechezę chrzcielną, która prawdopodobnie krążyła we wspólnocie Chrzciciela.

Niedawno obchodziliśmy Wigilię Paschalną. Jedną z jej części jest celebracja Chrztu, który jest Paschą, przejściem ze śmierci do życia. Uroczyste błogosławieństwo wody i odnowienie przyrzeczeń były najważniejszymi punktami owej świętej nocy.

W rytuale chrztu następuje zanurzenie w wodzie (symbolu śmierci) i wynurzenie z wody (obraz nowego życia). Jest się zanurzonym wraz z grzechem i wynurza się stamtąd odnowionym. To jest to, co Jezus nazywa „narodzeniem z góry” (bo i tak można owe słowa przetłumaczyć) czy też „narodzeniem powtórnym” (J 3,3). Właśnie, „narodzeniem z wody”, „narodzeniem z Ducha” lub „z podmuchu wiatru…”.

Woda i Duch to dwa symbole użyte przez Jezusa. Oba wyrażają działanie Ducha Świętego, który oczyszcza i daje życie, czyści i ożywia, gasi pragnienie i oddycha, łagodzi i mówi. Woda i Duch jedno czynią.

Jezus mówi również o opozycji ciała i Ducha: „To, co się z ciała narodziło, jest ciałem, a to, co się z Ducha narodziło, jest duchem” (J 3,6). Człowiek cielesny rodzi się człowieczo, kiedy pojawia się tutaj, na dole. Ale człowiek duchowy umiera wobec tego, co jest wyłącznie cielesne i rodzi się duchowo w Chrzcie, co znaczy urodzić się powtórnie i z góry. Piękne sforfułowanie świętego Pawła może być naszym zawołaniem w ten czas paschalny: “Czyż nie wiadomo wam, że my wszyscy, którzyśmy otrzymali chrzest zanurzający w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy zanurzeni w Jego śmierć? Zatem przez chrzest zanurzający nas w śmierć zostaliśmy razem z Nim pogrzebani po to, abyśmy i my wkroczyli w nowe życie - jak Chrystus powstał z martwych dzięki chwale Ojca” (Rz 6, 3 -4).

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «Ta gęstość mądrości i nauki Bożej jest tak wielka i głęboka, że nawet jeśli dusza wiele jej posiadła, zawsze może głębiej się w nią zanurzyć.» (Święty Jan od Krzyża)

- «Nowe głoszenie ofiaruje wiernym, a nawet takim letnim lub niepraktykującym, nową radość wiary i ewangelizacyjną płodność. Chrystus jest ‘odwieczną Dobrą Nowiną’ (Ap 14,6), i jest ‘ten sam wczoraj i dziś i na wieki’ (Hbr 13,8); niewyczerpane są jego bogactwa i piękno» (Franciszek)

- «"Stać się dzieckiem" wobec Boga - to warunek wejścia do Królestwa. W tym celu trzeba się uniżyć, stać się małym; co więcej, trzeba "się powtórnie narodzić" (J 3, 7), narodzić się "z Boga" (J 1,13), by "się stać dzieckiem Bożym" (J 1, 12) (...)» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 526)